



PRÍHOVOR PREDSEDNÍČKY SÚDNEJ RADY SR
pri príležitosti rozlúčky s emeritnými sudcami

Bratislava, 21.11. 2024

Vážený pán prezident,

vážení hostia,

vážené dámy sudkyne, vážení páni sudcovia,

zámerne vás oslovujem ako sudkyne a sudcov, aj keď ste už na dôchodku. My sudcovia totiž vieme, že to naše povolanie nám v srdciach zostáva navždy.

Veľmi si vážim, že ste všetci prijali pozvanie na toto slávnostné podujatie, ktoré je morálnym ocenením vašej náročnej práce a poďakovaním za celé tie roky, ktoré ste obliekali sudcovský talár. Verím, že na tento čas budete spomínať predovšetkým s láskou, úsmevom na perách a iskrou v oku. Kto si totiž s tou pani so zaviazanými očami nevytvoril láskyplné puto, nemohol túto prácu vykonávať.

Viem, každý z vás zažil aj sudcovské dni, ktoré neboli práve zaliate slnkom a mali ste pocit, že dáma s váhami príliš váhala a tú novelu teda fakt neustriehla. Dni, keď napriek všetkej vašej snahe spisy ani za svet neubúdali, ale pribúdali. Dni, keď neplatilo ani staré známe „čo ma nezabije, to ma posilní“ a celkom stačilo, „čo ma nezabije, to ma nezabije“. Noci, ktoré ste trávili písaním rozhodnutí. Noci, kedy ste nemohli spať a stále ste v myšlienkach listovali v spise.

Ale určite z vlastných životných skúseností viete, že súčasťou každej lásky sú aj pochmurnejšie dni, a našťastie, existuje aj spomienkový optimizmus. A po búrke vyjde slnko. Teda väčšinou. Mnohí, čo sme rodičmi, vieme, že čím viac starostí nám to naše dieťa pridáva, tým silnejšie puto si s ním vytvárame a tým viac ho milujeme.

Teraz nastal u vás čas, kedy sa môžete naplno venovať svojim rodinám a blízkym, bez podpory ktorých sa sudcovské poslanie nedá vykonávať. Bez ich tolerancie by nebolo možné dlhé večery a mnohé víkendy tráviť nad spismi. Myslíte si, že nevedeli, ako často pri rozhovor s nimi blúdite myslou v spisoch a tvárite sa, že počúvate, čo vám hovoria? Vedeli to celkom presne. Ale chápali a tolerovali. Teda väčšinou. Moje vrúcne poďakovanie preto patrí zvlášť aj vašim blízkym.

Vstupujete do obdobia, ktoré vám poskytuje priestor aj na svoje záľuby a koníčky. Priestor na plnenie si svojich tajných túžob, ale aj tých, o ktorých ste roky hovorili a na ktoré nebol doposiaľ čas. S viacerými z vás sa osobne poznám a teda viem, že niet viac zaneprázdneného človeka ako je dôchodca. Dohodnúť si obed alebo kávu so sudcom na dôchodku chce ozajstnú logistiku a trpezlivosť. Ale teší ma to. Je to znamenie, že ste stále aktívni a čulí.

Vážené dámy, vážení páni. Lúčime sa s vami neradi, keďže opúšťate našu sudcovskú rodinu, ale zároveň si uvedomujeme, že táto rozlúčka prináša pre vás niečo nové, pekné a verím, že určite aj dobrodružné. Už len sa ráno zobudiť bez myšlienky na to, či ste nezmeškali nejakú lehotu, musí byť dobrodružstvo.

Ďakujem vám v mene celej súdnej rady. Za všetko.